

И не успяхме още да го изнесемъ на улицата, като са издаде такова ридание, което до сега никога не съмъ чувалъ.

— Москва плаче... Чува са до мене....

— Народно погрѣбение... говори нѣкой си рядомъ... И дѣйствително, ний виждаме че то е народно.... Площадъта, улицата сж единствено достъпни на народътъ, и тукъ именно той показва себе си. За какво бѣхж тѣзи мѣрки на прѣдосторожностъ?.... Народътъ водеше себе си много по добръ, отъ колкото неговитѣ пазители. Ний вървахме, отъ страни заобиколени отъ цѣло море глави.... Като на сънъ азъ си припомнувамъ тѣзи заплакани лица, на които нѣмаше число, тѣзи десетини хиляди ржцѣ които са вдигахж за да отдалечъ прѣкръстятъ свойтъ любимецъ. Чернитѣ сюртуци, изящнитѣ дамски дрехи, и тукъ пакъ калната, потната риза на работникътъ, дългото джобе на селянинътъ. Никой ги не е приготвилъ, никой не организира подобно тържество, печално, но величествено именно отъ подавяющата маса народъ, въ околността на тѣзи кремлевски стѣни и кули.... Като разглѣдахъ на страни, азъ видѣхъ, какъ му са кланяхж тѣзи размѣсенни глави, какъ мозоляситѣ закоравели ржцѣ кръстяхж загорѣлитѣ гржди, видни изъ подъ отворениятъ вратникъ (яка) на ризата. Тамъ, тѣзи отъ селата трѣбва да сж, тѣ въ калеври... Когато го носяхме покрай тѣхъ, тѣ застаняхж на колѣнѣе... Въ повече тѣнитѣ улици, народътъ като че искаше да са залѣни въ стѣнитѣ на домоветѣ, като му отваряше пѣтъ; на широкитѣ площади, той са разширочаваше, като откриваше коридорътъ по който ний го носяхме.

Да, дѣйствително, народътъ го погрѣбава, народътъ го оплакува.... Само сега е видно, какъ народътъ е умѣлъ да отличава и да узнава приятелитѣ си, какъ за любовъ той плаща съ любовъ... Прозорцитѣ, балконитѣ на домоветѣ прѣпълнени... Малко, много малко равнодушни лица.. Тѣ са губятъ, съвсѣмъ не ги виждашь.... Едвамъ не половината Москва ний изминяхме така, когато отдалечъ са показяхж краснитѣ врата, а слѣдъ тѣхъ църквата Три Святители.... Цѣлата тази площадь покрита навредъ отъ тѣлната... Тя нѣма край.. Когато ний минаваме покрай улицитѣ, които са простиратъ на дѣсно и на лѣво, въ тѣхъ, до колкото сж достъпни на поглѣдътъ, са виждатъ все сжщитѣ тѣлни... Тѣ не намѣрили за себе си мѣсто, тѣ нищо нѣма да видятъ, но чакатъ съ сжщото благоговѣйно мълчание.